

Wit: Bunyans' Christenreis

Geachte lezer,

Langs deze weg wil ik u een mailwisseling laten lezen, van mij een man die ik op refoforum.nl heb ontmoet. In het wezen van het geloof verschilden we niet, maar over de weg tot de Weg, het onderwerp van dat zaligmakende geloof, hadden we een mailwisseling via de PB van dat forum. De PB is een mailbox waarin je sommige zaken onderling uit kan spreken, waarvan je soms denkt dat het beter is dat anderen dit niet lezen, vanwege dat alles wel oorbaar is, maar alles niet altijd even stichtelijk is om te horen. Maar toch wilde ik u deze mailwisseling niet onthouden. Het kan namelijk best verhelderend zijn om bepaalde gedachten van sommige mensen wat breder uitgeklaard te krijgen. Om het verband van deze mailwisseling wat beter te vatten, moet u misschien eerst het verloop van deze discussie maar eens lezen. Vergeet ook niet dat op zo'n forum, werkelijk Jan en alleman daar zijn zegje doet. Je ontmoet er werkelijk ontzaggeijk veel onkunde, van mensen die op geestelijk gebied, bij wijze van spreken van voren niet weten dat ze van achteren ook leven. Anderzijds kom je ook veel jonge mensen tegen, die met geestelijke vragen lopen. Velen stellen hun vragen middels de codenaam die ze hiervoor gebruiken, vanwege wellicht bevreesd te zijn om herkend te worden. Daar het in dit geval meer om de bedoelde zaken gaan, dan om de namen, vindt ik dit niet erg. Zelf ben ik een persoon van man en paard noemen, maar goed. De man met wie ik deze mailwisseling hield, schreef onder de code-naam : 'Smytegelt'. Wellicht een oudvader die hij graag mag lezen. Voorheen schreef ikzelf onder de code van 'DJK', en nu onder de code : 'DWW' = De Woeste Weg. Daarnaast ben ik op dit forum ook enkele kinderen van God tegen gekomen. Mensen, die door een weg van recht en gerechtigheid de Heere Jezus als hun Borg en Zaligmaker hebben mogen leren kennen, uit vrije genade om niet. U moet niet denken dat ik me meer of beter gevoel

dan die voornoemde vele onkundige zielen, want alleen genade maakt verschil en doet een mens z'n hart besnijden, z'n oren doorboren, en de schellen van z'n ogen vallen. We zijn uiteindelijk allen van dezelfde lap gescheurd, doodgevallen in Adam, dervende de heerlijkheid Gods. Maar bij tijden kan ik het niet laten om op dit forum een waarschuwend geluid te laten horen, niet om met mezelf te komen, maar temeer vanuit het Woord. Velen weten werkelijk zelf niet meer wat het Woord ons leert. Mocht de Heere dit geluid nog willen zegenen. Hier onder volgt nu de link om het verband van deze discussie te lezen :

<http://refoforum.nl/forum/viewtopic.php?f=3&t=8496>

Dan volgt hieronder nu de mailwisseling van DWW met Smytegelt via de mailbox van dit forum :

Bericht onderwerp:	Re: De schrik des Heeren
Van:	Smytegelt
Verstuurd op:	di jun 16, 2009 4:19 pm
Naar:	DWW (= DJK)

Waar zit het verschil tussen Comrie en van der Groe?

Met uw ten onrechte geconstateerde (klakkeloos overgenome lijst van mijnheer NN) verschil tussen de nadere reformatoren en Van der Groe/Marrow-men/Kohlbrugge, valt heel uw theologische systeem uiteen. Daarom vraag ik u, als u zo stellig meent dat er dwalingen zijn opgetreden, dan moet ik zo kunnen zien of een stuk uit de koker van dwaalleraars komt of van een rechtzinnige leraar.

En dan zeg ik u dat u niet kunt, want u bouwt een theologie om uw eigen bekering heen niet ziende dat de oudvaders niet één bekering leerde maar onderscheiden wegen waarin uiteindelijk wel alle zelfde zaken geleerd werden, trap en mate onderscheiden. U maakt één weg exclusief, dezelfde fout als de drijvers van de standenleer maken die de andere kant op doorslaan en Comrie los trekken van de andere vaders. U trekt o.a. Van der Groe los. Zo is de hele gereformeerde gezindte bezig zichzelf uit te hollen met vermeende afwijkingen en dwalingen en u doet er hard aan mee. U haalt nota bene ds. Fraanje en ds. Vd Poel aan. En nog meer theologen die zich thuis voelden bij een leer waartegen u zich afzet.

To the point: U drijft uw bezwaren te ver door zodat u ontaard in een karikatuur van wat u wilt bestrijden. Dat herkent niemand en daarmee voelt niemand zich aangesproken. Als reactie gaat u uw visie nog scherper aanzetten in de hoop erkenning te vinden, maar daarmee zet u zichzelf te kijk, want u bent aantoonbaar niet meer in lijn met de vaders waarop u zich beroept. Ik adviseer u om de schijn van geestelijke hoogmoed te vermijden en jongelingen in het geloof te leiden in

plaats van ieder kind van God met de wet om de oren te slaan als u het afsterven van de wet niet genoeg proeft bij de ander. Uw eigen bevinding van vrijspraak wordt herkend, maar de leer die u eromheen bakt klopt niet. En dan moet u niet vreemd omkijken dat u alleen staat!

Ik begrijp uw zaak van angst aangaande geloof zonder ware zelfveroordeling en het erkennen van doemwaardigheid, maar nogmaals: U gooit met het badwater het kind weg. U drijft op uw bevinding van de vrijspraak en legt dit op aan de ander en ontkent het bestaan van twijfelmoedige zielen die ook bestaan onder de meest rechtzinnige prediking. Gods Geest wil mensen nogal eens klein houden om ze te bewaren voor geestelijke hoogmoed.

De Heere kastijdt wie hij liefheeft. Dat zijn ware gelovigen! En niemand zegge dat hij van God verzocht worde! De Heere beproeft zijn Volk.

Persoonlijk herken ik in uw levensverhaal mijn eigen weg. Maar ik ken vele mensen die in een andere weg dezelfde zaken hebben geleerd en ondervonden. En zo vind ik terug bij alle oudvaders, ja zelfs bij de vroege kerkvaders. Ik raad u aan zich te verdiepen in Augustinus, Athanasius, Bucer, Beza, Olevianus, de kleine geschriften van Calvijn en Luther, want die verklaren veel over hoe hun andere geschriften moeten worden opgevat.

Ja, we kunnen Gods Woord lezen en voor ons eigen karretje spannen. Maar weet dat Gods Geest door alle eeuwen hetzelfde werk heeft gedaan waarvan getuigenis is gegeven door zijn knechten. Het is daarom goed om te weten dezelfde zaligheid als de kerk van alle tijden en alle plaatsen te leren maar nog belangrijker is deze bevindelijk persoonlijk te ervaren waarbij de ervaring niet en nooit de grond is.

Een vriendelijke groet,
Smytegelt

Bericht onderwerp:	Re: De schrik des Heeren
Van:	DWW (= DJK)
Verstuurd op:	di jun 16, 2009 4:51 pm
Naar:	Smytegelt

Dag vriend,

Dit verschil is niet zomaar in een paar regeltjes uit de doeken te doen.
Wanneer het u lust, mag u mij eens bellen op : 0653 785 105

Het doet mij zeer, dat velen op dit forum, eigenlijk niet meer weten wat het Woord leert, en zich daarom verschuilen achter citaten van oudvaders. En daarmee, bewust of onbewust de oudvaders verheven hebben boven het Woord zelf. Zo van,

Boston weet het wel voor mij. Begrijp goed, dat dit NIET persoonlijk is bedoeld. Maar, ik vind het nu wel jammer dat onze discussie nu verzand is geraakt, door onze geachte oudvaders tegen elkander uit te spelen. Dit kan en mag eigenlijk nooit, maar ook ik heb me er dit keer weer toe laten verleiden. Het spijt me, want zulke dingen stichten werkelijk niet. Ik heb gedurende 18 jaar hetzelfde gedacht en geredeneerd, zoals u telkens doet. Totdat God me de heersende dwalingen liet zien. U noemde een man als bijv. Johannes Van der Poel. Hij was een kind en knecht Gods, maar hij was géén theoloog. Hij had een zeer zuivere zielsbevinding, en wist als geen ander wie Christus was voor een verloren zondaar. Maar in zijn theologische uitleg van leer, heeft hij de wedergeboorte gescheiden van de rechtvaardigmaking, en daarmee te vroeg gesteld. Dit is werkelijk in strijd met de leer der reformatoren. Maar ik kan maar geen afscheid nemen van deze man, want ik hou zielsveel van hem, ondanks zijn krommigheden in de leer. Weet u wat ds. Du Marchie eens over zijn collega-broederen zei: *"ik haat ze om hun krommigheden in de leer, maar ik heb ze lief om der broederen wil."* Dit heb ik van horen zeggen en zeg ik niet ter verschuiling, maar zo is het bij mij precies eender. Du Marchie was wel degelijk zuiverder in de leer, maar ik heb Poel altijd veel liefelijker gevonden. Maar in onze discussie ging het dus over de zuivere uitleg van de heilsleer, waar velen in onze dagen helaas een scholastieke heilsweg van hebben gemaakt. Als u mij uw nummer geeft wil ik u ook best eens bellen.

Een vriendelijke groet,
DWW

Bericht onderwerp:	Re: De schrik des Heeren
Van:	Smytegelt
Verstuurd op:	wo jun 17, 2009 10:11 am
Naar:	DWW (= DJK)

Beste vriend,

Ik heb uw website eens doorgenomen en ik begrijp nu wat beter wat u beweegt en drijft. In hoofdlijnen kan ik het wel met u eens zijn. Waar echter de meningen uiteen lopen is wat te verstaan in de trap en mate van toeëigening van Christus en het onderscheid tussen wettische en evangelische boetvaardigheid.

Ik hoop dat u moeite neemt dit bericht te lezen en te overwegen wat ik schrijf. Als u mij vier jaar geleden naar mijn mening had gevraagd, zou ik dezelfde mening als dhr. Burggraaf hebben weergegeven doch ik ben daar van teruggekomen. Ik heb het persoonlijk als geestelijke hoogmoed moeten afleren waarbij de brieven van Johannes en de Efezebrief als middel werden gezegend.

Wat zijn mijn bezwaren?

- Mate van toeëigening is alles of niets. Dit in tegenstelling tot wat de reformatoren leerden. In het werkje van Erskines over de zekerheid des geloofs wordt gesproken over kleinen in het geloof die moeilijk kunnen en durven toeëigenen. De bevinding derzulken is in beleving anders dan degenen die uit Gods soevereine handen een sterk geloof ontvangen.

- de wettische boetvaardigheid wordt niet onderscheiden van de evangelische. De eerste is niet noodzakelijk want het is een zondige eigengerichte boetvaardigheid die nooit het werk is van Gods Geest maar vrucht van de menselijke natuur die met het werkverbond het op een akkoordje wil gooien. De evangelische boetvaardigheid komt voort uit ware verslagenheid en moet zichzelf veroordelen tot de doodstraf, instemmende met Gods Recht.

En dezulken, die worden recht verbroken door Gods Geest. Die zijn het die worden getrokken tot de Zaligmaker en ogen voor Hem krijgen in Zijn volkomenheid waar het komt tot een Kom ik om dan kom ik om. En daar geeft de Heere op zijn tijd ogen voor de Zaligmaker op zulk een wijze dat ze niets anders kunnen dan eigenen in het geloof. Trap en mate onderscheiden, net als de diepte van de boetvaardigheid!

Calvijn zet de boetvaardigheid ook in rondom geloof en rechtvaardigmaking in zijn Institutie!

Hier blijkt geen formule te passen om de bevinding en de leer in één sluitend systeem te gieten. Het is een wonder dat Gods Geest wrocht. Wie denk dit te kunnen doorgronden en in te kunnen verbinden met een persoonlijk ervaringsmoment doet geen recht aan Gods soevereiniteit in de wegen die Hij gaat in het toepassen van de verdiensten van Christus.

Verdere problemen die ik ervaar in uw visie:

De brieven van de apostelen zijn gericht aan de eerste gemeenten, bestaande uit overwegend ware gelovigen. Opmerkelijk is dat zijn zaken geleerd moeten krijgen, onderwijs krijgen over dingen die volgens uw artikelen bevindelijk bekend moeten zijn, wil een gelovige waar gelovige zijn. Zo lees ik in Ef.1 dat Paulus een gebed doet om verlichte ogen van het verstand van zaken die de volkomenheid van de verdiensten van Christus betreffen. Het gaat daar over de erfenis, de hoop hunner roeping enz. Hieruit is op te merken dat er kinderen Gods zijn, die hierin onderwezen dienen te worden. En zo zijn er vele voorbeelden te noemen van zaken. Zo ook de Romeinenbrief. Dat wat u erg nadrukkelijk op de voorgrond stelt, zelfs als er mijns inziens geen aanleiding toe is, was kennelijk onbekend bij de Romeinen. Paulus leert en vermaant hier. Hij appelleert niet op hun bevinding als ware dit om de romeinen er aan te herinneren, nee, hij leert wat zij hebben in Christus door het geloof. Zij wisten daar nog niet alles van. Nu meen ik toch dat Gods Woord leert dat een kleine in de genade Christus wel liefheeft als Zijn Zaligmaker, maar nog zo weinig weet. Ja, er zijn kinderen die alles in korte tijd leren, of beter gezegd geleerd

krijgen. Een persoonlijke ontboezeming: 6 jaar geleden wist ik niets van theologie. Helemaal niets! De Heere heeft krachtig gewerkt en uw persoonlijke bekering zoals u op uw site beschrijft is niet veel anders dan bij mij. Net zoals bij Warburton. Maar wie zegt ons dat anderen op dezelfde wijze op de ware Grond worden geplaatst? Dát is een zaak die ik moeten inleveren als waarheid. Ik heb tot mijn schande moeten leren van godvruchtige mensen die anders tot Christus waren geleid. Ja, in mijn geestelijk jongelingschap heb ik als een eigenwijze puber vaders in de genade de les willen lezen. En wat herken ik in uw schrijven mijzelf. En dat doet mij toch besluiten dit schrijven te doen uitgaan.

Door studie van de oudvaders, de reformatoren, de middeleeuwen, de vroege kerkvaders en vooral door de preken van Augustinus ben ik de leer der reformatie gaan verstaan. Ook door de geschriften van Calvin en Luther waar zij expliciet ingaan op het weerleggen van roomse dwalingen en doperse geestdrijverij ben ik tot de slotsom gekomen dat mannen als Teelinck, Koelman, Kohlbrugge en Brakel hoewel onderscheiden in theologie, toch dezelfde schriftuurlijke waarheid brachten in ons Land. De Marrow-men heb ik ook hoog staan, vooral de verklaring van de Kleine Catechismus van Erskines en Fisher. Boston, Guthrie, Ambrosius, Owen, Rutherford, Spurgeon, Ryle, ja velen kun je noemen.

En Comrie? Die ging op het randje en helaas zijn er die hem verkeerd interpreteren en er een standenleer van maken en te snel iemand zaligspreekt zonder te kunnen onderscheiden of iemand nu in Christus is met bewuste geloofskennis. Dat is levensgevaarlijk als de prediking niet doortrekt naar Christus. Daar is echter een kentering aan het plaatsvinden.

En Van der Groe? Die was zeer rechtzinnig in de leer, maar pastoraal wat minder bekend en vooral selectief aangehaald. Wie alles van Van der Groe leest kan verbaasd zijn over de overeenkomsten met bijvoorbeeld Comrie die in de toepassing van zijn leer in de prediking gelukkig niet andere lijnen trok dan Van der Groe.

Een vriendelijke groet,
Smytegelt

Bericht onderwerp:	Re: De oude mens in Romeinen 6:5, 6
Van:	Smytegelt
Verstuurd op:	wo jun 17, 2009 3:01 pm
Naar:	DWW (= DJK)

‘U schreef zo het volgende’ :

“De Heilige Geest gebruikt immer twee instrumenten om een verkoren ziel te bearbeiten tot zaligheid. Namelijk Wet & Evangelie. Een ziel is in Adam getrouwd met de wet, maar in Christus (de Tweede ADAM) getrouwd met het Evangelie. Kan nooit met beiden, lees Rom. 7:1-3.

De geestelijke bediening der Wet overtuigt een zondaar van zijn overtredingen, want uit de Wet is de kennis der zonden, Rom. 3:20. Zonder de wet wist ik niet dat begeren zonden was, zegt Paulus. Daarnaast baren de overtuigingen der Wet, de ziel geen leven en geen geloof in Christus Jezus, lees Gal. 3:12-21. Nee, de wet maakt plaats voor de beloftenissen des Evangeliums. Daartoe heeft de Wet een geestelijke dodende werking. Want, waar de wet nog leeft, dat is daar waar de zondaar nog overtuigd wordt van zijn vervloekte zonden voor God, kan het Evangelie geen kracht doen, c.q. geen leven uit Christus baren, c.q. niet in de vrijheid van Christus zetten, middels de beloftenissen die de H. Geest uit Hem neemt, en het Zijn volk ten leve verkondigt, Joh. 16:13-15, Rom. 8:1-11.”

Want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou. Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelven voor mij overgegeven heeft, Gal. 2:19-20 (einde citaat DWW)

Smytegelt : In kern der zaak zijn we het hier eens, DWW, doch ik vraag toch aandacht voor het onderscheid tussen wettisch berouw als vrucht van de eigen natuur en berouw uit liefde tot de Schepper die recht heeft op Zijn eer waartoe onze natuur geen mogelijkheid meer toe heeft. Die schuld te kennen geeft berouw dat anders is dan berouw dat zijn eigen zaligheid kwijt is aan onmogelijkheid van eigengerechtigheid. Het ware berouw is God rechtvaardigen in Zijn oordelen en zelf veroordelen als helwaardige. Het wettische berouw is zelfbeklag en vrucht van ongelooft. Zijn we het erover eens dat het wettische berouw in deze definitie niet vooraf hoeft te gaan aan het ware berouw dat tot Christus drijft? Het kan wel vooraf gaan, maar dat is niet het noodzakelijke wetswerk dat Gods Recht leert! Als we dit juist onderscheiden, dan wordt er veel aan misverstaan duidelijk!

Bericht onderwerp:	Re: De oude mens in Romeinen 6:5, 6
Van:	DWW (= DJK)
Verstuurd op:	wo jun 17, 2009 3:43 pm
Naar:	Smytegelt

“En die Hij te voren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt, 8:30.”

Ik merk zo uit uw schrijven op, dat u de weg der ontdekking voor de inwendige roeping houdt, waarin de ziel overtuigd wordt van zijn zonden voor God, sterven is God ontmoeten. Kortom, de rust is hem hier opgezegd. Velen hebben aan deze zgn. ‘inwendige roeping’ ook nog de wedergeboorte gekoppeld, in strijd met de leer der Reformatie. Weet u wat de ziel doet wenen voor God, Smytegelt? Hij goed, voor zulk één als ik ben. Ik ben nog niet in de hel...etc. Weet u wat Paulus hierover heeft geschreven? Namelijk dit : *Of veracht gij den rijkdom Zijner goedertierenheid, en verdraagzaamheid, en lankmoedigheid, niet wetende, dat de goedertierenheid Gods u tot bekering leidt?* Dag en nacht wordt hier de ziel overtuigd van zijn zonden voor God, en loopt de ziel te wenen over zijn bedreven kwaad voor God. Vertel me dan eens, wie overtuigt die ziel van zonden? Uiteraard door God de H. Geest! Maar geschiedt dit door de Wet of door het Evangelie?

Dit is nog dus (nog) geen leven uit Christus, want Hij kan geen gemeenschap hebben met een ziel die nog onder de heerschappij van Zijn eerste man ligt.

Daarnaast baart de wet geen geloof noch leven. Die ziel moet dus zijn de heerschappij van zijn eerste man afsterven. Hoe gaat dat? Daartoe trekt God die ziel in zijn gericht, de ziel heeft niets meer tot betaling, gaat als in een oogwenk verloren, en valt in de armen van Christus. Dit nu is de inwendige roeping, en verlossing door recht, c.q. de wedergeboorte. Hoe valt die ziel dan in de liefdesarmen van Christus? De H. Geest neemt de verworven beloftenissen uit Hem, en past ze zeer liefelijk toe aan het hart van de verloren zondaar. Want het geloof is werkende door de ingestorte liefde Gods in Christus. Waarna niets anders dan de aanbidding tot Hem en de verheerlijking in de ziel overblijft. Alleen nog maar het wonder Gods.en dat voor zo één als ik ben. Zie daar de bovenstaande tekst op een beknopte wijze verklaard uit Rom. 8:30. Vóór het verloren gaan, en alles wat daar voor op die toeleidende weg wordt geweend, is een wettisch berouw, vanwege dat de ziel daar doodschuldig staat jegens die verbroken Wet en jegens dat geschonden heilige Recht Gods, maar ná zijn verloren gaan, kent de ziel een Evangelisch berouw, lees hier hoe schoon Warburton dat omschrijft :

"Ik was enkel verwondering, en zei in mijn hart: "Wat mag dit beduiden? Waar zijn mijn zonden? Wat kan toch de bedoeling van dit alles zijn? Waar is mijn last en de toorn en verschrikking, die ik zoveel maanden achtereen gedragen heb?" En wederom vloaide de tekst in mijn ziel: "Gij hebt de gevangenis gevangen gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja, ook de wederhorige om bij U te wonen, o Heere God!" O, ik wist niet, waar mijn aangezicht te verbergen! Mijn ziel fluisterde aldor: "Waarlijk het kan niet voor u bedoeld zijn; is het een droom? is het een droom?" Ik zocht naar mijn zonden, naar mijn last, naar de toorn en de ellende, die ik zo lang in mijn arme verwarde ziel had omgedragen, en kon noch schuld noch zonde, toorn noch gevangenschap vinden, want de Zaligmaker mijner ziel had ze allen weggenomen.

Een klaar gezicht van Zijn lijden en dood werd mij gegeven en dit brak mijn hart in stukken. O, hoe zag ik op Hem en rouwklaagde! "Wat heb ik gedaan?" riep ik uit; "ik heb de Heere gekruisigd. O, mijn vervloekte zonden, waardoor ik de nagelen in Zijn handen en voeten, en de speer in Zijn hart gestoken heb. O goddeloze, goddeloze die ik ben! En kunt Gij, wilt Gij mij verlossen en vergiffenis schenken, niettegenstaande al mijn vervloekte zonden?" (Dit doet de ziel zeer bitterlijk wenen – DWW)

Hoe wonderlijk werd mijn ziel ingeleid om te zien, dat de dierbare Zaligmaker had vervuld en gehoorzaamd, die Heilige Wet, die ik verbroken had in duizenderlei opzichten, dat al mijn vervloekte zonden op Hem gelegd waren geweest en dat Hij geleden had in mijn plaats. Ik had zulk een gezegend gezicht door het geloof van Zijn doornagelde voeten en handen aan het kruis, van de doornenkroon op Zijn hoofd, en van de speer, die in Zijn hart ging; en Zijn verzoenend bloed vloaide met zulk een vrede, liefde, blijdschap en vrijheid in mijn ziel, dat ik nauwelijks wist, wat of waar ik was. De arme mensen, die in dezelfde bank met mij zaten, bleven mij met hun ellebogen maar aanstoten, opdat ik stilzitten zou; maar het was mij onmogelijk om stil te zitten of te liggen.

O de liefde, die ik gevoelde tot mijn dierbare Zaligmaker, voor zo'n onverdiende vriendelijkheid aan zo'n snode, ja de snoodste schelm, die ooit de aarde droeg! Nooit kan ik uitdrukken een duizendste deel van de haat die ik gevoelde tegenover mijn snode zonden, waarmee ik de Heere der heerlijkheid doorstak. Toen de dienst afgelopen was, ging ik de straat in, de God van mijn zaligheid zegenende, dankende, bewonderende, prijzende en aanbiddende; want tekst op tekst vloaide in mijn ziel en dat met zulk een kracht, dat ik somtijds verplicht was de hand op de mond te leggen om te beletten, dat ik het niet luid uitroepen zou op straat."

En alzo heb ik het ook doorleefd, uit vrije genade om niet. Misschien verstaat u nu ook de bergrede van Christus uit Mattheus 5, een weinig beter. Waarin staat: 'zalig zijn die treuren....etc' Dat zijn de Evangelisch treurende, geachte vriend. Dat zijn de zielen die Hem zelf, met hun vervloekte zonden, aan het kruis hebben genageld.

Hartelijke groet,

DWW

Bericht onderwerp:	Re: De oude mens in Romeinen 6:5, 6
Van:	Smytegelt
Verstuurd op:	wo jun 17, 2009 4:15 pm
Naar:	DWW (= DJK)

Dank voor uw bericht, DWW.

Jammer dat u de bergrede anders verstaat dan Calvijn, Luther en Augustinus. Ja, ik heb hen alle nageplozen, niet willende mezelf bedriegen, en niet willende anders zalig te worden dan door God Zelf te zijn gewederbaard, ziende wie ik zelf ben. En dan heb ik ervaren dat de kerk van alle tijden en plaatsen op dezelfde wijze zalig wordt. En dat is toch anders dan u nu als verschilpunt opvoert.

Hoe kijkt u dan tegen HC vraag en antwoord 88 aan vraag ik me af? Dat spreekt toch anders dan u, of we begrijpen elkaar gewoonweg niet!

(NB Wist u dat in de grondteksten het woord rechtvaardigmaking niet voorkomt?) Het geloof heeft de rechtvaardiging als effect, zegt Calvijn. En wat Calvijn daaronder verstaat krijgt u van mij later toegezonden.

En Nogmaals: U verwacht, net zoals nu VDB daar blijk van geeft, de wettische boetvaardigheid met de evangelische. Kenmerkend voor wettische verslagenheid is de bevindelijke gang langs de hel. Die heb ik als vrome godsdienstige kerkmens ook moeten gaan. En, o, welk een dwaas was ik! Die gang had ik nodig omdat ik zo wettisch en vroom was. Ja, dat moest eraan. Overtuigd van ongeloof. En dan achterom ziende, wat een droefheid over het verachten van God en Zijn genade onder de prediking van de Christus. O DWW, laat toch geen ruimte voor het ongeloof. Snijdt toch alles af wat de mens voortbrengt met zijn verdorven natuur! O ik weet wel, andere minder eigenwijze mensen dan ik ben zullen er niet zo diep doorheen hoeven want dat zie ik als realiteit om me heen waar zondige mensen met liefelijke karakters een waar getuigenis kunnen geven maar waar de weg minder diep ging. Daar kan ik enkel onder beschaamd zijn. Ik, de eigenwijze vrome eigengerechtigde zondaar. Pure HOOGMOED dat het noodzakelijk maakte zo diep doorgetrokken te worden, DWW, en o, wat ben ik bang dat uw karakter op de mijne lijkt. Uw website baart mij zorgen daartoe. Goedbedoeld allemaal, hoor! Maar zo zelfgenoegzaam, zo eigengereid, zulk een Petrus-werk in het afhouden van het oor van Malchus, menende de Christus te moeten verdedigen. Ik moet mezelf ook zo vaak voorhouden: Wie meent te staan...! O, beken toch, zijn wij geen beesten bij God? En beken toch, is God niet barmhartig in Christus? Hij die met zondaren eet? Hem Zelf te kennen, is dat geen reden om Hem ieder voor te houden als de Enige

Grond voor zondaren zoals ze zijn? Als het zelfs voor mij en ook voor DWW mogelijk is, dan toch voor iedereen? Daartoe nodigt toch de prediking?

Weg dan met al die krukken der zondekennis om de Sinai op te komen want ook met krukken der ellendekennis komt men niet bij de Zaligmaker.

Bartimeus schreeuwde als blinde Gij Zone Davids. Een andere blinde wist niet wie hem de ogen geopend had, maar hij wist: Een ding weet ik, dat ik blind was en nu zie. Dáár ligt de grond. En niet in de weg tot de Grond.

Ik vraag u, neem een andere toon aan en voorkom dat de zaak van Christus schade wordt aangedaan door ten aanzien van de toepassing van het heil de wet boven het evangelie te stellen in angst dat er geen zondekennis is. Gods Geest staat in voor het ware werk, daar hoeft geen mens zich druk om te maken. Mensen zijn wachters voor de waarheid in de leer, niet wachters in de waarheid der toepassing. Dat is wat anders. De toepassing kunnen we nooit in een leer plaatsen aangezien dat een verborgen werk is. Daar mag u dus nooit een shibolet mee maken, en dat is wat er gebeurt! Het is uiteindelijk de Heere Zelf die de wasdom geeft daar waar de Heilige Geest wrocht in het verborgene.

God zend Zijn dienaren via de ambtelijke aanstelling tot de volkeren om te getuigen van God en Zijn genade in Christus. Daar zit de wet mee in en wordt door de Heilige Geest toegepast naar dat Hij naar Zijn soeverein welbehagen nodig acht.

Een vriendelijke groet,

Smytegelt

Bericht onderwerp:	Re: De oude mens in Romeinen 6:5, 6
Van:	DWW (= DJK)
Verstuurd op:	wo jun 17, 2009 5:28 pm
Naar:	Smytegelt

Aan Smytegelt :

U schreef in uw eerdere mail zo het volgende : *“Ik begrijp uw zaak van angst aangaande geloof zonder ware zelfveroordeling en het erkennen van doemwaardigheid, maar nogmaals: **U gooit met het badwater het kind weg.** U drijft op uw bevinding van de vrijspraak en legt dit op aan de ander en ontkent het bestaan van twijfelmoedige zielen die ook bestaan onder de meest rechtzinnige prediking. Gods Geest wil mensen nogal eens klein houden om ze te bewaren voor geestelijke hoogmoed. De Heere kastijdt wie hij liefheeft. Dat zijn ware gelovigen! En niemand zegge dat hij van God verzocht worde! De Heere beproeft zijn Volk.”*

Wanneer u mijn onderstaande artikelen eens met een weinig aandacht had gelezen, dan had u wellicht voorzichtiger geweest, met uw uitspraak. Anderzijds heeft u deze uitspraak gedaan alvorens u mijn website eens wat beter door heeft genomen. Dus ik neem het u maar niet kwalijk. Lees onderstaande links :

[http://www.dewoesteweg.nl/artikelen-med ... aardigden/](http://www.dewoesteweg.nl/artikelen-med...aardigden/)

[http://www.dewoesteweg.nl/artikelen-med ... dgeborene/](http://www.dewoesteweg.nl/artikelen-med...dgeborene/)

<http://www.dewoesteweg.nl/diversen/gods-volk-in-donker/>

Want, in welk een tijd leven we nu eigenlijk? Ook wat betreft het allerheiligste in onze behoudende kerken, namelijk de bediening van het H.A. Hierover mag ik met vrijmoedigheid de uitspraak doen, wat ik ds. T. Cabaret eens heb horen zeggen, namelijk : 'dat de honden gaan aan, en de kinderen blijven wenend zitten.' Dit is werkelijk in wezen zeer kernachtig uitgedrukt over de tijd waarin we nu leven. Maar, nu de vraag aan ons beiden, hoe komt dat nu....? Troost, troost, Mijn volk, zegt den Heere bij monde van Jesaja. Er zijn (bijna) geen vertroosters meer! Ja, ik zal het u zeggen, dat het ook hierin geldt, dat de honden vertroost worden aan de hand van zeer gemoedelijke preekjes, preken waarin geen afsnijding te beluisteren is, en de kinderen zitten wenend in het donker te sterven van de honger, vanwege dat ze meestentijds stenen voor broden krijgen. Ze krijgen de wet waaraan ze gestorven zijn, als Evangelie voorgeschoteld, en velen worden daardoor weer in de dienstbaarheden terug gebracht. Zij die in de vrijheid zijn gezet, worden met zulke preken weer in de gevangenhuisen gebracht, van dit doen en dat laten. Verschrikkelijk! Waar zijn nu nog heden de mannen die dat verdrukke en twijfelmoedige volk nog mogen opbeuren en vertroosten.

Uit : Bunyans' Christenreis

Weet u wat den Heere hierover heeft gezegd :

“Maar nu is het een beroofd en geplunderd volk; zij zijn allen verstrikt in de holen, en verstoken in de gevangenhuizen; zij zijn tot een roof geworden, en er is niemand, die ze redt; tot een plundering, en niemand zegt: Geeft ze weder. Wie onder ulieden neemt zulks ter oren? Wie merkt op en hoort, wat hierna zijn zal? Wie heeft Jakob tot een plundering overgegeven, en Israel den rovers? Is het niet de HEERE, Hij, tegen Wien wij gezondigd hebben? Want zij wilden niet wandelen in Zijn wegen, en zij hoorden niet naar Zijn wet, Jes. 42:22-24.”

Christen en Hoop in het kasteel van reus Wanhoop

Dit is nu werkelijk precies de tijd waarin we nu leven. Ik wens het kind niet weg te smijten met het badwater, maar wat ik wel zeer begeer is om een separerend geluid voort te mogen brengen zoals de Heere mij dat heeft geleerd, maar ook heeft laten zien vanuit Zijn Woord. Ik heb u al eerder gezegd, ook in de discussie die ik met 'Memento' heb gevoerd, en waarin ook jij hebt deelgenomen, zie volgende link :

[http://www.refoforum.nl/forum/viewtopic ... &sk=t&sd=a](http://www.refoforum.nl/forum/viewtopic...&sk=t&sd=a)

dat velen op dit forum van geen afsnijding willen horen, en het begon er in eerste instantie op te lijken, dat u er ook een afkeer van kreeg. Maar, ik ben nu toch verblijd om te lezen dat u de benodigde Zaak zelf ook in een afsnijdende heeft geleerd en verkregen, dat is Christus Jezus en Dien gekruist. Wanneer wordt hier op aarde meestentijds een kind geboren? Wanneer een moeder aan het einde van al haar krachten is gekomen, en het voor haar eigenlijk niet meer kan. Werkelijk voor haar een sterfsweg, dán pas wordt dat kindje geboren. En dan pas is het feest, en een ontzaggenlijke blijdschap. Vanwege die weeën, en al die ellende en pijn? Nee, maar het gaat er ook niet buitenom. Die moeder moet daar doorheen. Alzo wordt dat Kindeke Jezus in de harten van God lieve volk, gebaart en geboren wordt in een weg van nood en dood. Maar wanneer dan dat Kindeke eenmaal op de borst van de

barende ziel wordt gelegd, zijn alle helse angsten en onhoudbare noden, meteen van haar weggevloten.

Een vrouw, wanneer zij baart, heeft droefheid, dewijl haar ure gekomen is; maar wanneer zij het kindeken gebaard heeft, zo gedenkt zij de benauwdheid niet meer, om de blijdschap, dat een mens ter wereld geboren is, Joh. 16:21.

Hoevelen in onze tijd wensen niet liever te spreken over de weeën, en hun angsten, dan over het geboren Kindeke in hun arme verloren zielen. Hoe komt dat? Wellicht omdat dat Kindeke nimmer in hun zielen geboren is geworden, en wat er dan anders over dan te spreken over allerlei liefelijke gemoedelijkheden, wat het Kindeke Jezus Zelf niet is. Maar bij hoevele kinderkens in Christus is Hij wel degelijk in hun arme verloren ziel geboren geboren, hoewel zij het voor de verlossende zaak niet durven te houden. Kijk, dit zijn nu de tijfelmoedigen, die verklaard behoren te worden. Maar waar zijn tegenwoordig de mannen die ze kunnen verklaren. Want, dit is namelijk de zaak waar u op doelt te wijzen. Daarnaast nog dit, hoe zouden we ze kúnnen verklaren, indien we niet eerst zelf een kind in Christus zijn geweest. Hoe schoon kunnen we dit lezen, vanuit het leven van John Warburton, hetgeen hij zelf heeft geschreven. Het mooie uit zijn leven, maar ook zijn wangestalten, die een ander nimmer van hem had durven noemen. Dit maakte dat boekje daarom zo mooi. Ook deze man was een pasgeboren kind in de genade Gods in Christus, toen hij destijds dat kerkje uitkwam. Het enige wat hij kon verklaren was, van hoe hij van de vloek der wet was verlost, en hoe Christus in zijn arme verloren ziel geboren was geworden. Op zich, natuurlijk genoeg tot zaligheid, maar toen kwamen de verdachtmakers en de twijfelmakers. Tenslotte, werd hij ook nog voor een Antinomiaan uitgemaakt. Waarop hij bevreesd weer op z'n knieën viel voor den Heere, Hem vragende of het dan niet waar was geweest. Zijn Zaligmaker heeft het telkens zeer liefelijk willen bevestigen. Later toen hij mocht opwassen tot een jongeling of vader in Christus, en hij meerdere malen licht over gekregen licht kreeg, werd hij verwaardigd om het wat meer op een theologische wijze te kunnen verklaren. Kijk dat bedoel ik nu te zeggen. Licht over licht, dat er ontbreekt er bij velen nog weleens aan. En hoe komt dat? Waar zijn nu de uitleggers, waar zijn de vertroosters in onze dagen gebleven, die deze zaken kunnen verklaren. Het zijn er helaas nog maar weinigen. Gelukkig is God aan geen plaats, tijd of persoon gebonden, want Hij kan werkelijk alles gebruiken om een ziel licht over licht te schenken.

Ik ken een man met een gelouterde ziel, nu opgewassen tot een vader in Christus. Een man met verzegelde genade. Dat zijn er werkelijk niet velen, hoor! Soms komt hij weleens langs, en toen ik hem pas leerde kennen, en hij me zijn wegje vertelde, vertelde ik hem over Warburton, dat hij telkens licht over licht moest krijgen, om voor zichzelf te weten en te mogen verstaan, wie hij nu voor God was. Velen durven het er, vanwege de grootsheid van dat Wonder van vrije genade, niet voor te houden

terwijl het hen wel degelijk te beurt is gevallen, en wanneer ze er dan licht over mogen krijgen, bestraffen en verfoeien ze zichzelf voor God, dat ze het voor zo lange niet hebben durven te geloven. Wat worden daar dan een bittere en smartelijke tranen over geweend, maar tegelijk ook weer die blijdschap en vrede in de ziel die alle verstand te boven gaat, dit is nu de tweede keer 'leef' wat er in Ezechiël 16 geschreven staat : *Als Ik bij u voorbijging, zo zag Ik u, vertreden zijnde in uw bloed, en Ik zeide tot u in uw bloed: Leef; ja, Ik zeide tot u in uw bloed: Leef!*

Dat is dus (nog) niet de verzegeling, waar vers 8 en verder over spreekt, maar de bevestiging op de levendmakende daad Gods, op het geloof in Hem, gewrocht in en door het volbrachte werk van Christus Jezus, toegepast door de Heilige Geest. Toen ik deze man dus hoorde vertellen over hoe en in welke weg hij verlost werd, en ik hem dus over de vertwijfelingen van Warburton vertelde, vroeg ik hem of hij theologisch kon verklaren wat hij daar nu zielsbevindelijk had doorleefd. Hij antwoordde me zeer eerlijk dat hij dit NIET kon, en toch was zijn ziel verlost. Ook hij wist, met Warburton, slechts te zeggen hoedanig zijn ziel verlost was geworden van de vloek en doem der Wet, hoe hij geestelijk voor God verloren ging, en hoe liefelijk Christus Zich had geopenbaard aan zijn verloren en vervloekte ziel voor God. Maar vanwege het grote wonder, durfde ook hij het voor de Zaak zelf niet te houden. Ook hij moest er vernieuwd hemels licht over krijgen. En vertel me nu eens, hoevelen zitten op dit punt nu vaak niet de schijn hoog te houden, uit angst dat anderen hun bekering niet over zullen nemen. Vervloekt is daarom zulk een houding, maar het gebeurt helaas nog veels te veel, vanwege de vreze der farizeïsche Joden! Maar zeer weinigen durven hier voor uit te komen. Maar als je ze verteld, dat het bij sommige oudvaders ook zo is vergaan, durven zij ook op dit punt ineens ook voor de dag te komen. Allemaal ten spijt van twijfelmoedige verlorene zielen, die meestentijds door zulk een hooghartige houding vertrapt worden. Sommigen van hen redeneren vanuit de zgn. standen leer van bijv. : "Kerstfeest is nog geen Golgotha!" Juist zulke twijfelmoedige zielen moeten juist verklaard worden, door hén die daar ook in hebben getwijfeld...!! Dat zijn namelijk de zielen die zulke twijfelaars het beste op kunnen luisteren. Ja maar, zal iemand mij zeggen, zonder zekerheid is er geen geloof. Dan antwoord ik u : weet u wat voor die arme twijfelaars de zekerheid was? Namelijk dat ze verlost waren van de vloek der Wet, hoedanig ze voor God verloren gingen, en hoe nadat verlies Christus hen opving in Zijn liefdesarmen, DAT is hun zekerheid...!! Want, wanneer ze dat zouden ontkennen, dan zouden de stenen eerder gaan spreken. Later krijgen ze dan de bevestiging op deze doorleefde zaken, en dan mogen zij het en durven zij het met Thomas uit te wenen voor den Heere, zeggende : *"mijn Heere, en mijn God."*

Door die zielsverlossende daad zijn ze ingelijfd in Hem, en hoevelen denken dan nog, dat de toeëgenende daad dan daarop nog moet volgen. *'Het moet nog toegepast worden'*, zeggen dan velen. Nee, want ze zijn al toegeëigend door die verlossende daad. Daar behoeft de ziel NIETS voor te doen. Velen houden de bevestiging op dat geloof, daarom voor de toeëigende daad, en gaan dan alles zeer standelijk uitleggen,

door met name de HC zondag 7 en zondag 23 van elkander te scheiden. Nee, bij zondag 7 wordt de in Hem ingelijfd, verlost zijnde van de vloek en de heerschappij van zijn eerste man, want die is hij door een weg van Recht afgestorven, en in zondag 23 is de ziel opgewassen in de kennis van het Wezen Gods door en in en van datzelfde geschonken geloof van HC zondag 7. Sommige oudvaders spraken in dit verband daarom soms ook weleens van een zekerheid des geloofs, en een zekerheid des gevoels. Lees ook toelichting van ds. Koster onderaan.

Ik meen dat dit hetgeen is, wat u bedoelde te zeggen, bij monde van de Erskines, ik citeer uw schrijven : *“Mate van toeëigening is alles of niets. Dit in tegenstelling tot wat de reformatoren leerden. In het werkje van Erskines over de zekerheid des geloofs wordt gesproken over kleinen in het geloof die moeilijk kunnen en durven toeëigenen. De bevinding derzulken is in beleving anders dan degenen die uit Gods soevereine handen een sterk geloof ontvangen.”*

Maar hoevelen van dat verlost volk zijn weer terug gebracht tot de dienstbaarheden der Wet, vanwege de vele heersende dwalingen. Ik heb meerdere zielen ontmoet, ook in het dorp waar ik woonachtig ben, die mij hun weg hebben verteld, zonder dat ze zelf durven te erkennen afgesneden te zijn geworden in Adam, en in Christus zijn ingelijfd door het geloof. Ik vroeg hen ook, naar wat toen de vrucht was, en dat was bij hen allen de aanbidding tot God in Christus. Werkelijk mensen, waarvan ik mag geloven, dat ze verlost zijn geworden. Ik heb geprobeerd om ze met alle gebrek te verklaren, maar ze blijven de gesproken woorden Gods in Christus maar voor verdacht houden, Gal. 5:4. Kijk, en dit is nu het bedroeven van de Geest van Christus, waardoor Hij Zijn liefelijk Aangezicht van hen gaat verbergen, na meerdere malen gesproken te hebben. Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; gij zijt van de genade vervallen, Gal. 5:4. Is er dan afval der heiligen...? Nee, natuurlijk niet. Maar hier wordt de gevoelige genade bedoeld, waardoor de ziel een stempel op zijn verzekerdheid in Christus mag krijgen. Paulus spreekt hier tot de verlost Galatiërs, die, door de leer der Judaïsten, weer terug zijn gekeerd tot de dienstbaarheden der Wet. En waar de Wet weer in de ziel weer een gevoelige heerschappij gaat krijgen, gaat de kracht van het Evangelie wijken, en zit de ziel wenend zonder troost in het donker. Allemaal door eigen schuld, want ze zijn afgeweken van het Woord dat Hij tot hen van vrede, tot verlossing, tot vrijmaking heeft gesproken. Maar ook de schuld van die Judaïsten van tegenwoordig, die uiteindelijk dezelfde inhoud van leer brengen als destijds in de tijd van de Galatiërs.

Ds. Koster van Montfoort heeft hier ook wel in zijn boekje over geschreven, dat hij zulke zielen in zijn kerkenraad had zitten. Hij heeft hier het volgende tot nader onderwijs over geschreven. **Let wel, ds. Koster spreekt hier over verlost zielen, die het hun doorleefde zaak niet voor de benodigde Zaak durven te houden!!!!**

Ik citeer hier nu de volledige en zeer leerzame brief van ds. Koster van Montfoort, geschreven aan zijn kleingelovige en twijfelmoedige vriend Jonker te Den Haag :

Monfoort, 24-09-1929

Geachte vriend Jonker,

Ik dacht dat het met mijn laatste briefkaartje verder te laten rusten en te wachten tot aanstaande zaterdag. Nu u echter in uw laatste brief nog een woordje zwart op wit vraagt, wil ik trachten aan dat verzoek te voldoen.

Uw ontmoetingen verwonderen mij niet, want zolang ik in de bediening ben, zijn het ook de mijne geweest. De mensen, van wie u spreekt, vindt u niet meer in hervorm kerkelijke kringen, meestal in onkerkelijke kringen of onder vrij-gereformeerden, of onder de vrienden van ds. Paauwe. Over het algemeen wenden dezulken zich in wantrouwen van mij af, behalve enkelen, die met de verloren zoon met hun kinderdeel en kinderrecht, als onwaardigen tot en onder God zijn wedergekeerd, om in alle weldaden uit eeuwige vrije genade bedeed en bediend te worden. Waar komt hun afwijzend gedrag uit voort?

1. Uit hoogmoed, omdat zij rusten op hetgeen ze ontvangen hebben en daarnaar ieder beoordelen en veroordelen.
2. Uit onkunde en gebrek aan licht.
3. Uit hun wijze, zich standelijk uit te drukken en niet gelovig of Schriftmatig

Overal strand ik bij die mensen, overal stoot men zich. En terwijl men met alle goede schrijvers, volkomen verenigd ligt, overeenkomstig hun taal en onderwijzing, vindt men bij het zogenaamde oude volk tegenkanting.

Maar om eens een weinig nader ter zake te komen, dat punt: alles ineens, of na elkaar. Het kan zijn dat hier veel misverstand is. Laten we eens uitgaan van hetgeen ds. Paauwe predikte: 'Het is niet zo, dat men het ene zou hebben, en het andere niet, enz...'

Let nu eens op dat duidelijke spiegelbeeld van de leiding Gods met de discipelen in Joh. 15. Zij, in Christus door het geloof ingeplant, hadden alles in die vereniging. Vers 3: "Gijlieden zijt nu rein om het Woord, dat ik tot u gesproken heb." Rein, dat is gerechtvaardigd, gewassen en geheiligd. Vergelijk dit met Johannes 13 vers 10 : 'Die gewassen is, heeft niet van node dan de voeten te wassen, maar is geheel rein. En gijlieden zijt rein, doch niet allen.' Dus Judas niet, maar de anderen wel geheel rein.

Wat schrijft Christus Zijn discipelen al niet toe, Joh. 14 vers 1 : 'Gijlieden gelooft in

God'; vers 4 : 'En den weg weet gij'; vers 7 : 'En van nu kent gij Hem (de Vader) en hebt Hem gezien', enzovoort. Hoofdstuk 17 vers 6 : 'En zij hebben uw Woord bewaard'; vers 7 : 'Nu hebben zij bekend, dat alles wat Gij Mij gegeven hebt, van U is'; vers 8 : 'En zij hebben ze ontvangen, en zij hebben waarlijk bekend, dat Ik van U uitgegaan ben, en hebben geloofd, dat Gij Mij gezonden hebt', enzovoort.

En hoe hadden ze dat alles ontvangen? In het ontvangen van Christus in Zijn Woord(niet naar het zichtbare in het vlees, in hun woningen, maar naar de Geest door het Evangelie in hun harten) en door geloofsvereniging met Hem door Zijn Woord. Alles ontvangen in Christus, Johannes 16 vers 14 : 'Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen.' Vers 15 : 'Al wat de Vader heeft, is Mijne; daarom heb ik gezegd, dat Hij het uit het Mijne nemen zal en u verkondigen.' Johannes 17 vers 8 : 'Want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb ik hun gegeven', enzovoort. Mattheus 10 vers 40 : 'Die u ontvangt, ontvangt Mij; en die Mij ontvangt, ontvangt Hem, Die Mij gezonden heeft.'

Alles in Christus en Christus in het Evangelie. Christus en al Zijn weldaden. Dat is ook de leer van onze vaders. Om een enkel voorbeeld te noemen, mede uit hetgeen u aanhaalt uit het formulier van de Heilige Doop. Al de zaken tevoren genoemd, namelijk: 'Zo verzegelt ons God de Vader', 'zo verzegelt ons de Zoon', tezamen gevat in hetgeen de Heilige Geest verzekert(let op het onderscheid: verzegelt en verzekert), namelijk: 'Ons toe-eigenende hetgeen wij in Christus hebben.' En nu heeft de Kerk alles in Christus. Zo ook vraag en antwoord 20 van de H. Catechismus: 'Maar alleen degenen, die Hem door een waar geloof worden ingelijfd en al Zijn weldaden aannemen.'

En nu is dit van alles de wortel, het wezen van de zaak: geloofsvereniging met de Heere Jezus, de inplanting in Christus. Wie Hem heeft, heeft alles wat hij tot zaligheid behoeft, wie in Hem is, is alles wat hij wezen moet. En waar Hij komt in de inwendige roeping van het Evangelie, daar schenkt Hij Zichzelf en verenigt de ziel met Hem naar het wezen des geloofs. Maar... en dit is een groot 'maar'; alles door het geloof in Christus hebben én zijn, is wat anders als zich bewust alles bewust te zijn. Bewust zijn te hebben van alles in Christus en bewustzijn van zijn geloof. Calvijn spreekt aangaande deze dingen van een ingewikkeld geloof. Neem desnoods een voorbeeld. Wie een pakket met rijke inhoud ontvangt, heeft alles ingepakt en als hij het uitpakt, wordt hij niets rijker, maar wel meer verwonderd, verblijd en gelukkig. De discipelen hadden in Christus alles, waren alles (zie het vorige) en toch, hoe weinig bewustzijn hadden zij van de ontvangen genade. Johannes 14 vers 5 : 'Heere, wij weten niet waar Gij heen gaat'; vers 8 : 'Heere, toon ons den Vader', enzovoort.

De Kerk weet zo weinig wat haar geschonken is, dat ze door ongeloof, wettische

bestrijding, wettische geest, wetsovertuiging, duizendmaal het tegenovergestelde meent te bezitten van wat ze bezit, en te zijn van wat ze is. En daartoe is nu nodig de toe-eigenende, bewustmakende, levende, indachtmakende genade des Heiligen Geestes. 1 Korinthe 2 vers 12 : 'Doch wij hebben niet ontvangen de geest der wereld, maar den Geest, die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen die ons van God geschonken zijn.' Of Johannes 14 vers 26 : 'Die zal u alles leren, en zal u indachtig maken alles wat Ik u gezegd heb.' Joh. 16 vers 14 : 'Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen.' En nu is die Heilige Geest als God, dat vrij werkende, die aan een iegelijk vrij deelt, naar hetgeen Hij wil. Hij kan de een in vijf minuten meer vertonen en leren, dan een ander in vijftig jaar. Plaatsmakend door het ontdekkend, leeg-, behoeftigmakend werk door de wet als een wet der werken of straks als een regel der dankbaarheid, gaat Hij wegbereidend Zijn vrije gang, om Christus en Zijn weldaden aan de Zijnen te openbaren.

Hier is de ziel als de kleingelovige discipelen. 'Gij kleingelovigen' (Matth. 6:30). De kinderen, naar 1 Joh. 2, wien de zonden vergeven zijn om Christus' wil; de jongelingen, enzovoort. Het geloof kan zo zwak zijn, en er kan zo weinig sterk- en vruchtbaarmakende kennis zijn van wat er in Christus voor de Kerk is.

Vandaar al die vermaningen om op te wassen, toe te nemen, vast te maken, te versterken, bevestigd, gefundeerd te worden. Alle rank die vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zijn meer vrucht drage. En nu hebt u hier een gebrek aan kennis. De zielen gaan niet uit van de wortel der zaak, namelijk de levende geloofsvereniging met den Heere Jezus op Zijn eigen aanbod en voorwaarde in het Evangelie, maar ze laten een ziel onder de wet totdat ze tot het welwezen des geloofs gekomen is. En zo maken ze van het welwezen van de zaak, het wezen, en stichten veel verwarring!!

Denk aan de verschillen over Zondag 7: 'Wat is een waar geloof?' en het daaropvolgende antwoord. De meesten zeggen: 'Dat is het geloof in zijn welwezen'. Th. Van der Groe zegt bijvoorbeeld: 'Dat is het geloof in zijn wezen.' En dat laatste moeten we vasthouden. Een gevolg van het gebrek aan onderscheiding tussen dit wezen en welwezen, is een verwarring tussen rechtvaardigmaking en heiligmaking en een derde verwarring is het dooreenhalen van stand en geloof. Kon ik in enkele woorden mijn bedoeling recht verduidelijken...

Laten we het voorbeeld eens nemen dat u vroeger aanhaalde: de vrouw, die zei dat zij na zoveel jaren gezet was in het hart des Vaders. Zulke en meer dergelijke uitdrukkingen geven blijk van veel verwarring. Wat is de zin van wat die zielen daarin geleerd hebben? Het is de bevestiging en de versterking van het geloof en haar vrijmaking van bestrijding en ongelooft, wettisch veroordeel, wettische geest, bestrijding des satans, onkunde en blindheid. De gerechtvaardigde, geheiligde ziel in haar kleingeloof, verward vanwege de kracht der verdorvenheid en strikken als

bovengenoemd, vindt straks in de onderwijzing des Heiligen Geestes haar weg geheel verklaard, in de kennis van de drie-enige God in Christus, in Wie ze zich tot heiligmaking geheel kwijtraakt. Kennis vervangt onkunde, evangelische geest treedt in voor wettische geest. Bestrijding wijkt, vrijheid in alles komt in de plaats, de ziel krijgt in de vrijmakende, verlichtende onderwijzing bevestigd, te geloven dat God haar eigendom in Christus is, en zij het eigendom Gods. Heiligmaking verklaart rechtvaardigmaking, alle veroordelingen in de bestrijding worden weggenomen. De Heere doet Zijn licht stralen, alle nevelen wijken, alle schaduwen vlieden op die volle middag. Gods eeuwige Vaderliefde is haar gewis, geheel opgenomen in de verheerlijkte Middelaarsbediening, de Heilige Geest elk ogenblik in haar hart bevochtigend. Het kleingeloof gesterkt, in ruimer wegen gebracht, meerder genade ondervindend, verruimd, bevrijd. Enigszins ten volle begrijpend de liefde van Christus, ondervindt zij daar een dusdanige zoetheid en gemakkelijkerheid, toenadering, vrijmoedigheid, nabijheid, vertrouwen, toegang, welkom, openbaring van liefde, goedheid, trouw in de stand des levens, dat zij, onvast in het verstand van geestelijke zaken, dergelijke zaken verkeerd benoemt: 'In het harte Gods gezet', enzovoort.

Zij wordt niet in het harte Gods gezet, of iets dergelijks. Zij is in Christus, en in Christus door geloof verenigd met een drie-enig God. Zij ontvangt daar wel een nieuwe weldaad, maar weet niet, welke weldaad dat is. Het is de weldaad van de nadere onderwijzing en bevestiging des geloofs, maar zij houdt het voor de wegneming van haar schuld. Dit wordt ook wel verkeerd uitgedrukt door: 'de schulduitdelgende liefde tegen de schuldbedekkende liefde.' Diegenen onder Gods volk die alzo spreken, rekenen al die zaken tot de rechtvaardigmaking en stellen een ziel net zolang onder de wet tot de geheel verruimende geloofsgang in het volle welwezen des geloofs gekomen is, omdat zij het welwezen met het wezen verwarren. Toen de Heere mij uit genade in die ruimte bracht en na lange tijden van duisternis, vernedering en verslagenheid, vanwege de inwonende smet en kracht der zonde, tot Hem dreef met smeking en geweën; met het gehele hart, met innige oprechtheid, volkomenheid, toegaande in volle verzekerdheid met een waarachtig hart, behaagde het den Heere Zichzelf bij vernieuwing aan mijn ziel te openbaren, niet dat Hij de mijne, maar dat ik de Zijne was. Drie waarheden kwamen achtereenvolgens met zulk een kracht tot mijn ziel: Efeze 1 vers 11 : 'In Hem, in Welken wij ook een erfdeel geworden zijn'; Jesaja 49 vers 16, in verband met de verzen 14 en 15, mijn voorafgaande bestrijding: 'Zie, ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij'; Jesaja 27 vers 3 : 'Ik, de Heere, behoed dien, alle ogenblik zal Ik hem bevochtigen; opdat de vijand hem niet bezoeke, zal Ik hem bewaren, nacht en dag.'

Hierin zag mijn ziel in de achtereenvolgende teksten, de Zoon, de Vader en de Heilige Geest mij Zichzelf tot Hun eigendom, bij vernieuwende verklarende, dat alle

vrezen werden weggenomen. Zich eeuwiglijk en elk ogenblik borgstellende voor de ganse uitwerking der zaligheid, zo in God opgenomen, in God drie-enig geborgen, verslonden, opgenomen, omringd, verzorgd(niet in de Vaderlijke voorzienigheid, maar inzake de overblijvende smet der zonde), dat ik niet zeggen kan wat mijn ziel ondervond.

Het was of zij met Christus werd opgetrokken en boven alle bereik van aardse machten en van geheel het schepsel gezet in de hemel. Reinheid, heiligheid, hemelse omringing, aanbidding, verwondering vervulde het hart. De liefde vervulde het hart, want de volmaakte liefde drijft de vrees buiten. Wat een verruiming, ademen, leven, licht, zuiverheid, verzekering en verzegeling. In dit Licht werd gans de vroegere weg gezien en verklaard. Kortom, naar het standelijk leven wordt daar in die versterking, verlichting, verruiming enz, zoveel gesmaakt, dat de ziel de stand voor de staat aanziet, en spreekt van: 'gezet te worden in het harte Gods'.

Ik ben niet gewoon mij in standen mijns levens uit te drukken. 2 Korinthe 12 doet me zwijgen, opdat ik mij niet zou verheffen, en het licht der waarheid doet me spreken naar Gods Woord en de taal der oude schrijvers naar de Schriften. Echter, deze bevestiging vond plaats veertien jaar na mijn zekere, bewuste vereniging met de Heere Jezus, en ik zou van een vroegere vereniging kunnen spreken, even zeker, maar voortdurend met wolken bedekt, nog van vier jaar terug. Hoe dat zij, dit leerde ik: welk verschil er is tussen kleingeloof en bevestigd geloof en dat verrukkelijke en verrukkende standsverschillen de staat niet uit maken.

En nu uw geval. De Heere heeft u in uw verzekerde vereniging met Christus verscheidene weldaden tegelijk doen zien, ontwikkeld, uitgepakt en tentoongespreid. En het is nergens voor nodig u dat te bestrijden, integendeel, als er plaats voor is, gelijk er bij u in lange jaren voorbereiding plaats voor gemaakt was, was er een weltoebereide aarde, genoeg voor veel zaad. Iets anders is: de nadere en bijzondere toepassingen, de uitbreidingen en nadere gebruikmakingen en ontwikkelingen. Dat zal, naar dat vrije genade het oordeelt, vanzelf wel komen. Kunnen ook de bruiloftskinderen treuren, wanneer de Bruidegom bij hen is? De oudere broeders hadden het jongere broertje, de meesterdromer, al gauw in de put, in banden en naar Egypte verkocht en buiten de zaak gesloten. En zij persoon kwam in de ijzers en tot de tijd toe dat Gods Woord kwam, heeft hem de rede des Heeren doorlouterd.

Broertje, laten ze u en mij erbij maar in de put stoppen, onze oudere broeders. Wij zijn dromendromers. De tijd kon weleens komen dat de Heere u verhoogt en hen aan uw voeten brengt. Doch ik houd maar eens op. We hopen tot een spoedig ziens. En na onze hartelijke groeten aan u en met elkaar,

Uw dienstwillige vriend,
J.H. Koster

Bericht onderwerp:	Re: De oude mens in Romeinen 6:5, 6
Van:	Smytegelt
Verstuurd op:	wo jun 24, 2009 10:49 am
Naar:	DWW = DJK

Beste DWW,

Ja, ik heb het gelezen. Met ontroering, want vooral dat laatste citaat van ds. Koster was erg treffend en herkenbaar. Er zijn zaken die we theologisch anders verwoorden. Maar in wezen staan we voor dezelfde waarheid. Alleen ben ik zelf van mening dat we niet in een systematiek of methodistisch model uit moeten of mogen komen, iets wat ik in uw bijdragen in het algemeen wel bespeur, waarvan ik overtuigd ben dat het niet zo de bedoeling is.

Ik zou u willen vragen om vooral voorzichtig te zijn in het aanwijzen van vermeende hiaten in de bevinding van mensen. De afsnijding kunnen we niet waarnemen bij elkaar, omdat mensen dezelfde zaak zo verschillend beleven en onder woorden brengen. De weg daarin is zo wonderlijk, en zo vol zieleroerselen. Welke zondaar kan onder die zaken bevatten wat er geschiedt, laat staan heeft er de gaven dat onder woorden te brengen.

Een punt van aandacht is hoe de heiligmaking te bezien.

Eén ding is zeker: De rechtvaardigmaking staat voorop, in beleving én in toepassing. Een geloof zonder als zondaar zelf te veroordelen en in te stemmen met Gods rechtvaardig oordeel kan nooit een Zaligmaker nodig hebben en waarlijk kennen. De heiligmaking als voortkomende uit de liefde als nieuwe natuur die niet anders wil dan luisteren naar Gods Stem, om Hem te dienen uit liefde, ja, dat is een afsterven aan de eigen oude natuur die enkel uit is op eigen liefde, en een opwas van de nieuwe mens, die ziende op Christus gerechtigheid geen heiligmaking tot verzoening drijft uit wetticisme, maar een heiligmaking al vrucht najaagt uit vrije wil. De gelovige wordt opgeroepen de vruchten des Geestes te dragen. Ziende op Christus en Zijn gerechtigheid, die doemwaardige zondaars zaligmaakt en ook gegeven is tot heiligmaking, mag een ellendig beest toch roemen in zijn Zaligmaker die wilde beesten wil temmen en van vijandige wolven volgzame schapen maken.

Tussentijds mailde Smytegelt aan DWW, de volgende bijlage van Joh. Calvijn :
<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2009/06/johannes-calvijn-over-de-rechtvaardiging-door-het-geloof.pdf>

Wat vindt u van de woorden van Calvijn over deze zaken? Deze waren gericht tegen de Roomse theologen die een compromis wilden sluiten met de reformatie door wel te erkennen dat de rechtvaardiging door het geloof was, doch dat de werken

noodzakelijk waren als onderdeel van de rechtvaardiging. Calvin scheidt de heiligmaking van de rechtvaardiging maar zegt tegelijk dat de heiligmaking op de rechtvaardiging wordt gebouwd. Eerst rechtvaardigmaking door het geloof. Eerst Christus en Zijn weldaden aangenomen hebbende, en dan pas, vanuit die basis leven in vrijheid, in geloof. Levende in de liefde tot God en Zijn geboden, najagende datgene dat een gelovige uit liefde tot de Heere wil doen. En wanneer niet kunnende, vol vertrouwen op Zijn Zaligmaker, het van Hem verwacht.

Dit is de strijd van de christen. Strijd tegen zonde, eigen vlees, de wereld, de duivel. Met als wapen het geloof dat op Christus en al Zijn weldaden ziet en met Luther de duivel kan schelden als deze met de schijnwaarheid komt van heiligmaking als onderdeel van de rechtvaardiging voor te houden en de christen zijn zaligheid in beleving kwijtraakt als hij ontrouw is aan het evangelie en de wet een rechtvaardigend vermogen toedicht.

Ik deel uw vrees voor de theologie die de rechtvaardiging in het onbewust plaatst in voordat in de tijd de zondaar bewust als doodschuldige tot de Zaligmaker vlucht en Hem eigent als Hij Zich als de Levensvorst openbaart aan zondaars die de hel verdiend hebben. Dat is een theorie, en niet meer. Daar kan geen zondaar zich zalig mee rekenen. De theorie wil ik voor mogelijk houden zolang de praktijk rekent met de rechtvaardiging in de vierschaar der concientie. Dáár alleen wordt de ware Zaligmaker geopenbaard en dáár alleen gelooft de zondaar in de ware Messias in Wie Hij is en wat Hij is in Zijn ambten. En gelukkig zijn er predikers, ook in de Gereformeerde Gemeente waar ik lid ben, die dáár het allesbeslissende keerpunt leren. Maar helaas, er zijn er ook die menen dat een droevige zondaar zonder Christus wedergeboren zijn en alles wat verder doorwerkt als verdacht zien, ja die zelfs de rechtvaardiging als welwezen leren op een wijze dat de rechtvaardiging zoals de oudvaders en reformatoren die leren, als hoogmoed bestempelen. Het is donker in sommige kringen waar een doemwaardige zondaar die van Christus getuigt als vijand wordt beschouwd en waar men elkaar de handen oplegt bij bevindingen die de ware christen enkel als de dood hebben moeten leren.

Een broederlijke groet van een vriend,

Smytegelt